

ZADATAK ZA PISANJE ŠKOLSKOGA ESEJA

Ante Kovačić, *U registraturi*

– Ja sam Laura G. – odsiječe ona nekako trpkno. – A vi? Đak. Dakako, to svjedoči taj kup knjiga. Vi ste po svoj prilici bliži rođak gospodaru ovoga doma?

– Ne. Uzelo me od milosti, seljačkoga sina, da me uzgajaju poput takozvanog „siromašnog đaka“! – odgovorim.

– A kako se zove taj siromašni đak?

– Ivica Kičmanović!

– Ivica! Ivica! – uskliknu rekao bi ushićenim glasom djevojka. – Sirotan Ivica! Eh, tada smo braća: ja sestra, a ti brat! Oboje sirotani! – I ona me uhvati za ruke i tako me milo gledala, nu ja tome pogledu nijesam mogao odoljeti, već ponikoh nikom.

– Brat i sestra – ponovi ona tiše. – Ne pristaješ li? Ej, pa kako će to lijepo biti! – I ona, ne očekujući moga odgovora, živo me cjelune u usta, u čelo, u oči... Nikada me još žena nije poljubila, osim moje majke. Polije me rumen do ušiju i ja se hrlom i oprezno ogledah ne bi li se gdje u blizini desio milostivi Mecena ili njegov *alter ego*, kumordinar Žorž... Ali sve bijaše mirno, tek je lagahan jutarnji struj ponjihavao granjem i cvijećem.

– Sestro! – šapnem plaho i uhvatim obje njezine oble ručice... – Sestro! Ja sve to ne razumijem... A što će reći? – zapnem ja, sjetivši se noćasnje moje zgone...

– Tko? – uleti mi djevojka u riječ. – Tko? Ivice! Tko?

– Ništa, ništa, gospodično!

– Reci, Ivice, sve! Ispovjedi, brate! – privine se ona dražesnim stiskom do mene. – Ne zovi me gospodičnom. To je tako ružno. Ja ćutim da smo mi bliski kano da se zajedno rodismo i zajedno othranismo! Meni se tek čini da se negdje na dugo i dugo rastasmo, a evo danas opet nađosmo se zajedno! Ja sam samotna grana na ovome svijetu. Nemam nigdje baš nikoga!... – zaliju se naglo suzama njezine oči... – Pa evo, sada će nam obadvoma biti lijepo i ugodno...

– Da, nama će biti lijepo i ugodno! – uskliknem ja, i mi se uhvatismo za ruke i dugo se tako držasmo, ne progovorivši ni jedno ni drugo. Ja oćutjeh da postajem neko drugo, novo biće. Duša mi se zaniжела daleko, daleko preko brda i dolina tamo u naše seljačke bregove i lugove. Ah, da nam je tamo biti zauvijek samima... I snatreći tako opet je pogledah. Ona bijaše udubljena u misli, a lišće vidjelo joj se tako nevino, tako svježe i nježno... I u taj tren zavrti mi neki otajni crv u srcu i ja se naglo prenem iz svoga slatkoga snatrenja, trgnem rukama i izvinem ih iz njezinih. Promrmljam teško, kano da sam zahripio: – Lauro, sestro, jao meni, jednoga samo da nije... šticećenica i rođakinja toga staroga Mecene!... Rođakinja!?

Ona skoči, problijedi u licu i posivi, a ustašca joj stade stezati neka užasna trzavica...

– Zbogom! – odsiječe kratko. – Vi ne razumijete mene – vi ne znate ništa, gospodičicu moj! Zbogom! Učite... učite... – I ona me pusti, leteći tihim i žurnim koracima u Mecenov dom...

Smjernice

- Predstavite djelo *U registraturi* u kontekstu književnopovijesnoga razdoblja u kojemu je nastalo.
- Protumačite odnos Ivice i Laure na temelju djela u cjelini.
- Interpretirajte polazni tekst na sadržajnoj i stilskoj razini. Objasnite ulogu polaznoga teksta u kontekstu djela u cjelini.
- Usporedite Lauru sa sličnim književnim likovima.
- Obrazložite svoje tvrdnje.